

8. Ve stoce

Trojice dorazila až ke dveřím haly. Tam Martin Petře vrazil do ruky kelímek soli, aby měl sám prázdné ruce. Potom si stoupl vedle Uniho a otevřel dveře tlačítkem na zdi. Jakmile se dveře otevřely, vrazil tam Uni se slovy,

„ani se nehni“, přes celou halu na postavu, která se shýbala, takže na ni nebylo pořádně vidět. Ten, kdo se však vzpřímil, nebyla Jana, ale Tomáš. Omylem shodil jednoho robota, kterého chtěl následně sebrat a dát znovu na stůl.

„Pojď pomalu k nám!“ řekl přísně Uni a namířil na Tomáše zbraň.

„Co děláš...?!“ zeptal se zmatený Tomáš.

Uni však pokynul pistolí, aby šel k nim. Neustále na něj mířil a počkal, až vyjde ven z haly jako první. Potom teprve vyšel sám a za ním Petra a na konci Martin.

Vešli do místnosti, kde zprvu nechali Béd'u. Ta tam však už nebyla. Lehátko bylo převrácené a jedna ze skleněných skříní byla rozbitá.

„Kde je Béd'a?“ zeptala se Petra, neočekávala však žádnou odpověď, protože věděla, že ostatní to neví stejně tak jako ona.

„Nejdřív se ujistíme, jestli nikdo z nás není nakažený. Potom ji najdeme“ rozhodl Uni.

Všichni se postupně prověřili pomocí vody a rozpuštěné soli, že jsou v pořádku. Tomáš přišel na řadu jako poslední a Uni na něj po celou dobu mířil pistolí. Naštěstí byl i on čistý.

„Co to má všechno znamenat?“ nevydržel Tomáš a zeptal se.

„Všechno vysvětlíme později,“ řekl Uni jako pokaždé.

„A co ta sůl ve vodě?“ nedal se odbýt.

„Víš co je zajímavý, že jsme neslyšeli žádný hluk?!“ vrtalo hlavou Martinovi, který se už vůbec nezajímal Tomášovými dotazy.

„Tady tahle místnost je zvukotěsná, když se zavřou dveře. A ty jsme zavírali, co si vzpomínám, takže slyšet jsme to nemohli.“ odpověděl Uni.

„Myslíte, že to byla Jana?“ zeptala se Petra.

„Jo, nejspíš jo,“ řekl Uni a pokračoval: „směrem k hale jít nemohla, byli jsme tam my, takže bychom ji slyšeli a možná taky viděli.“ odmlčel se, „půjdeme tedy na druhou stranu, já půjdu první, jsem ozbrojen, potom půjde Tomáš – mimochodem Martine máš druhou zbraň od druhého pilota? Jestli jo, tak mu ji dej, bude lepší, když ji bude mít taky on. – no a potom půjdete vy dva.“ Jakmile Uni skončil, Martin předal zbraň zmatenému Tomášovi.

Vyšli na chodbu a dali se opačným směrem, než byla hala. Petra si ještě vzpomněla, že Martin nedořekl pravdu o bunkru. Taky mu to připomněla. Takže začal:

„Dobře..., rozhodně si nemyslete, že nám to tu všechno patří, jak už jsem řekl-“ znova to nedokončil, jelikož Uni všechny vyzval k tichosti. Už byli skoro na konci chodby, která končila dvojitými dveřmi vedoucími někam dále dolů. Jedny, vedoucí do další místnosti, byly pootevřené.

„Ty jsou na údržbu.“ Řekl Martin docela zbytečně.

„Kanalizace?“ zeptal se Uni.

„Nejspíš, taky nějaký to elektrický vedení a tak dále.“ odpověděl Martin.

„Co je?“ zeptal se Uni polohlasem.

„Někdo tam mluví,“ kývl hlavou směrem ke dveřím na údržbu. Martin se zaposlouchal.

„Májo, co tady děláš...?“ hlas byl pravděpodobně Jany.

„No já - . A co ty tady vlastně děláš s Béd'ou?“

Mája zřejmě zatím netušila žádnou hrozbu.

„To není tvůj problém...!“ zvýšila Jana hlas na svou sestřičku.

Hned nato Tomáš a Uni vpadli do dveří. Skoro současně zakřičeli:

„Nikdo ani hnout!“

Vypadalo to tam, jak Martin říkal. Za dveřmi byly schody do dlouhé chodby, která se táhla do nekonečna někam pryč, místy osvětlená. Po stěnách vedly dráty a nejrůznější trubky různých velikostí, začínajících průměrem od pár centimetrů až skoro po půl metru. Uprostřed chodby se táhla strouha, v které tekla znečištěná voda od záchodů a umyvadel.

Mája se tak lekla, že ztratila rovnováhu a zády spadla do stoky. Jana však měla v ruce přichystanou zbraň ke střelbě. Upustila Běďu, která se ještě nevzpamatovala z bezvědomí. Uni byl však naštěstí rychlejší a pistol, kterou držel v ruce, hodil. Ta opsala několik oblouků a udeřila Janu do hlavy. Ta se jen svezla omráčená na zem. Zbraň ji vypadla na zem a sama vystřelila. To nikdo nečekal, střela proletěla nad Májou a zasáhla tygříka, který byl na okraji stoky. Tygřík po zásahu zajiskřil a spadl Máje na hlavu. Ta zavravorala a znova se potopila pod vodu. Naštěstí Tomáš teď také rychle zareagoval. Skočil do smradlavé stoky a Máju vytáhl na břeh. Zdálo se, že se jí nic vážného nestalo. Normálně dýchala, jen se asi trochu nalokala té špinavé vody.

„Co děláte...?!“ zaúpěla se a snažila se zvednout ze země.

Uni už scházel po schodech, aby zkontroloval Janu.

„Mlč! Byla nakažená virem, vše ti vysvětlíme.“ řekl jí a podal jí ruku, protože Tomáš se k tomu moc neměl. Zřejmě se rozhodl nikomu nevěřit. Do dveří se narval i Martin s Petrou sledující celou situaci zezadu. Jakmile Uni pomohl Máje, šel se podívat na Janu. Ta nevypadala nějak hrozně. Pravda, že na čele měla podlitinu a na jednom místě jí trochu tekla krev, ale jinak vypadala dobře. Petra mezitím sebrala nefunkčního tygříka.

„Pomůže mi s ní někdo?“ zeptal se Uni Tomáše,

„Teď nikomu neublíží.“

Tomáš vzal sám Janu do náruče. Martin zvedl Běďu, ležící opodál na zemi. Petra znovu odhodila tygříka, když viděla, že je totálně nefunkční, a šla se věnovat Máje, které se udělalo špatně. Zvracela. Přeci jenom, trochu se napila té hnusné odpadní vody. Všichni potom zašli do ordinace. Tam očistili Janu od viru pomocí slané vody a položili ji na lehátko. Běďa se posadila na židli a nejevila známky dalšího zranění. Petra s Májou přišli jako poslední.